

Sygn. akt VI Ka 944/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Marek Wojnar

Sędziowie: SSO Jacek Matusik

SO Celina Czerwińska (spr.)

protokolant p.o. protokolant sądowy Julita Kowalczyk

przy udziale prokuratora Grażyny Maleszewskiej

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2015 r.

sprawy S. P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 26 maja 2014 r. sygn. akt V K 659/13

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną; zasądza od oskarżonego S. P. na rzecz Skarbu Państwa 320 złotych tytułem opłaty za drugą instancję oraz wydatki postępowania odwoławczego.

Sygn. akt: VI Ka 944/14

UZASADNIENIE

S. P. został oskarżony o to, że:

w dniu 12 września 2012 roku w K. pow. (...) woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził J. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.100 złotych w ten sposób, że sprzedał jej węgiel o wadze 1750 kg twierdząc, że waga sprzedanego węgla wynosi 3,5 tony i pobrał pieniądze w kwocie stanowiącej cenę sprzedaży 3,5 tony węgla, to jest 2200 złotych wprowadzając w błąd pokrzywdzoną co do rzeczywistej ilości sprzedanego węgla, o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Wołominie wyrokiem z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie sygn. akt V K 659/13:

1. uznał oskarżonego S. P. za winnego zarzucanego mu czynu, który stanowi występki z art. 286 § 1 k.k. i za to, na mocy powołanego przepisu skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego S. P. karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

2. na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. zawiesił warunkowo wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

3. na mocy art. 415 § 1 k.p.k. uwzględnił w całości powództwo cywilne i zasądził od oskarżonego S. P. na rzecz pokrzywdzonej J. W. kwotę 1100 zł (tysiąca stu złotych) wraz z odsetkami od dnia 16 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty;

4. na mocy art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3562,09 zł (trzech tysięcy pięciuset sześćdziesięciu dwóch złotych 09/100 groszy) tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 120 zł (stu dwudziestu złotych 00/100 groszy) tytułem opłaty.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego.

Powyższy wyrok na podstawie art. 444 k.p.k. w zw. art. 425 § 1 i 2, k.p.k. i art. 427 § 1 k.p.k. zaskarżył w całości na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 2 k.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść orzeczenia - art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., a polegającą na pominięciu dowodu z przesłuchania Z. W. w zakresie w jakim świadek ten zeznał, że zakupił od oskarżonego 4,5 tony węgla, waga węgla się zgadzała, wielkość pryzm węglowych nie wzbudzała żadnych podejrzeń co do wagi, a po zrzuceniu węgla dla świadka i pokrzywdzonej znajdowały się jeszcze pełne przegrody na naczepie, które to okoliczności są na tyle istotne, że potwierdzają stanowisko obrony, co do możliwości przewozu samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) węgla o wadze przewyższającej faktycznie 7 ton, co nadto skutkowało m.in. błędem w ustaleniach faktycznych sądu I instancji co do sprawstwa oskarżonego.

Wskazując na powyższy zarzut, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 k.p.k. obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego S. P. od zarzucanego mu czynu i oddalenie powództwa cywilnego w całości, ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest oczywiście bezzasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza zaskarżonego wyroku i jego pisemnego uzasadnienia, przez pryzmat wywiedzionej apelacji, w kontekście całości ujawnionego materiału dowodowego, nie daje obiektywnych podstaw do uznania, aby kontrolowane orzeczenie było dotknięte obrazą przepisów postępowania przywołanych w apelacji.

Sąd Okręgowy dokonując kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku stwierdził, że Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie niniejszej, należycie zbadał okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie i ujawnionego na rozprawie głównej. Następnie właściwie ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy zgodnie z dyrektywami z art. 7 kpk tj. swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Pozwoliło to na prawidłowe odtworzenie przebiegu zdarzenia stanowiącego przedmiot rozpoznania niniejszej sprawy, a w konsekwencji powzięcie słusznego wniosku, że oskarżony S. P. dopuścił się przypisanego mu czynu.

Stanowisko zaprezentowane przez obrońcę oskarżonego w wywiedzionej apelacji nie zawiera żadnych argumentów, które skutecznie mogłyby podważyć prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. Autor apelacji nie wskazał na

żadne okoliczności, które mogłyby stanowić podstawę do zdyskredytowania rozumowania Sądu I instancji jako pozbawionego logiki czy pozostającego w sprzeczności ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

W ocenie Sądu Odwoławczego stanowisko skarżącego stanowi jedynie nieskuteczną polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi dokonany przez Sąd Rejonowy. Sąd ten w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił bowiem logiczny ciąg argumentów, który w sposób nie budzący wątpliwości uprawniał do przyjęcia, iż swoim zachowaniem oskarżony zrealizował znamiona występkę określonego w art. 286 § 1 kk.

Apelacja swoje zarzuty pod adresem zaskarżonego wyroku koncentruje na ocenie dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy. Obrońca oskarżonego zarzuca zaskarżonemu wyrokowi, że Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść orzeczenia a polegającą na pominięciu dowodu z przesłuchania Z. W. w zakresie w jakim świadek ten zeznał, że zakupił od oskarżonego 4,5 tony węgla, waga węgla się zgadzała, wielkość przyzmy węglowych nie wzbudzała żadnych podejrzeń co do wagi, a po zarzuceniu węgla dla świadka i pokrzywdzonej znajdowały się jeszcze pełne przegrody na naczepie. Okoliczności te potwierdzają stanowisko obrony co do możliwości przewozu samochodem M. (...) o nr rej. (...) węgla o wadze przewyższającej faktycznie 7 ton.

Jednakże wbrew zarzutowi apelacji Sąd Rejonowy nie pominął dowodu z zeznań świadka Z. W. Wręcz przeciwnie ustosunkował się do nich w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. A co więcej dał im wiarę. Sąd Rejonowy podniósł, że świadek Z. W. w dniu 12 września 2012 r. potwierdził, że oskarżycielka posiłkowa dokonała zakupu 3,5 tony węgla, zaś on sam zakupił od tego samego sprzedawcy, czyli oskarżonego 4,5 tony węgla dla swojej matki. Zeznanie tego świadka wynika, że oskarżony przywiózł węgiel jednym samochodem, zaś po zrzuceniu węgla dla oskarżycielki posiłkowej i jego / czyli świadka / matki, na samochodzie oskarżonego znajdowały się dwie lub trzy pełne przegrody węgla.

Jednakże jak wynika z zeznań oskarżycielki posiłkowej J. W., którym Sąd Rejonowy także dał wiarę, oskarżony zaoferował jej sprzedaż węgla o wadze 3,5 tony za kwotę 2200 zł. Tyle mu zapłaciła. Otrzymała od oskarżonego wizytówkę z numerem telefonu, na której widniało imię (...). W dniu sprzedaży przez oskarżonego węgiel nie był ważony ani przez oskarżonego ani przez pokrzywdzoną. W dniu 16 września 2012 r. mąż oskarżycielki posiłkowej E. W. oraz świadek R. G. przystąpili do ważenia zakupionego węgla za pomocą wagi towarowej i przewożenia go za pomocą taczek do zsypu. Po ważeniu całości zakupionego przez J. W. węgla okazało się, że jest go tylko 1750 kg, czyli połowa z oferowanego przez oskarżonego węgla mimo, że J. W. zapłaciła za 3,5 tony kwotę 2200 zł. Telefoniczne próby skontaktowania się z oskarżonym dokonywane przez pokrzywdzoną i jej męża nie powiodły się. Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom świadków E. W. i R. G.. Z. W. nie ważył kupionego dla matki węgla – co wynika z jego zeznań.

Ustosunkowując się do zarzutu apelacji podnieść należy, że w realiach sprawy niniejszej materiał dowodowy stanowiły osobowe źródła dowodowe w postaci zeznań świadków oraz opinia biegłego. Sąd I instancji mając taki materiał dowodowy stanął przed zadaniem rekonstrukcji zdarzenia w oparciu o tenże materiał dowodowy. Z zadania tego w ocenie Sądu Odwoławczego wywiązał się prawidłowo.

Przedmiotowy samochód został sprzedany przez oskarżonego. Rodzaj pojazdu zgodnie z dowodem rejestracyjnym to ciężarowy o ładowności 2390 kg/ k – 51/. Tak więc biegły W. O. wydając opinię nie mógł samochodu M. (...) nr rej. (...) zbadać. Jednakże w swojej opinii stwierdził, że nie ma takich przepisów, które zezwalałyby na przeróbki konstrukcyjne pozwalające na podwyższenie masy ładownej pojazdu. W samochodzie będącym przedmiotem opinii przy podwyższonych ścianach możliwe byłoby załadowanie masy jedynie o 50% większej, natomiast załadownie większej masy ładunku mogłoby spowodować uszkodzenie ramy pojazdu.

Tak więc w ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych co do sprawstwa oskarżonego. Zebrany w sprawie materiał w pełni uzasadnia przypisanie oskarżonemu S. P. sprawstwa co do zarzucanego mu czynu. Wina oskarżonego została udowodniona przede wszystkim w oparciu o zeznania świadków J. W., E. W. i R. G.. To z ich zeznań wynika niezbicie, że oskarżony sprzedał w dniu 12 września 2012 r. J. W. faktycznie 1750 kg węgla zamiast oferowanej ilości tj. 3500 kg. J. W. zapłaciła oskarżonemu kwotę 2200 zł chociaż faktyczna wartość węgla wynosiła 1100 zł. Oskarżony wprowadził w błąd pokrzywdzoną co do rzeczywistej ilości sprzedanego

węgla. Przez to doprowadził ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1100 zł. Uczynił to w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zasadnie podniósł Sąd Rejonowy, że dodatkowo za uznaniem przez Sąd umyślności w działaniu oskarżonego przemawia fakt, że nie wystawił on klientom żadnej faktury oraz, że posługiwał się wizytówką zawierającą dane wprowadzające w błąd co do jego osoby a także nie odbierał telefonów od osób dzwoniących do niego na podany przez niego numer telefonu.

Zgodnie z art. 447 § 1 kpk apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku.

Jednakże wywieziony środek odwoławczy nie spowodował zmiany zaskarżonego wyroku także w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary. Wymierzona bowiem oskarżonemu kara 6 miesięcy pozbawienia wolności czyli w dolnej granicy zagrożenia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na najkrótszy bo 2 letni okres próby nie może być uznana za rażąco niewspółmierną. Również orzeczona wobec oskarżonego kara grzywny w ocenie Sądu Okręgowego jest adekwatna do korzyści majątkowej jaką osiągnął oraz jego możliwości płatniczych zważywszy jego dobrą sytuację finansową.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Zważywszy dobrą sytuację materialną oskarżonego Sąd Okręgowy zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 320 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz wydatki postępowania odwoławczego.